

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 46. lib. Genes. in quo describitur Jacobi iter
in Ægyptum, Josephi discretus amor erga fratres suos &c.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

C. 22. Si agrotus es? medicus est. Si exulas Dux est. Si desolatus es? Rex est. Si impugnavis? pugil est. Si sitis? potus est. Si alges? vestimentum est. Si obtenebraris? lux est. Si orphanus es? pater est. Sapientissimus est, omnia sine fine gubernans.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 46. lib. Genes. in quo describitur Jacobi iter in Ægyptum, Josephi discretus amor erga fratres suos &c.

N. 71. Considera: **I**ter à Jacobo susceptum & feliciter perfectum, typum esse triplicis viæ Christianæ perfectionis: ut enim Jacob primò divertit apud puteum, ibidem mactans victimas, & Deo offerens Sacrificia: ita Christianus in spiritali itinere apud puteum Sacrae Pœnitentiæ primò subsistit, per dolorosam confessionem hircos peccatorum suorum mactans, & offerens Deo cor contritum & humiliatum instar Sacrificii. Abinde progreditur per semitam variarum virtutum, donec tandem pertingat ad suavissimum Salvatoris amplexum & osculum, quò recreatus cum Jacobo exclamat: *Jam latus morior, quia vidi faciem tuam. v. 30. citati cap.* Ad hoc iter terendum Christus Dominus ab infantia te vocavit ô Christiane! dicens Matth. 5. *Estote perfecti sicut Pater vester celestis perfectus est.* Sed proh dolor! quàm parum spatii hætenùs fuisti emensus? utpote qui etiamnum circa puteum pœnitentiæ hæres, instar stulti in circuitu ambulans; dum vix abhinc egressus, cogis iterum regredi, relapsus in peccata, jam centiès ibidem per confessionem mactata. Id ergò agam Christiane, ut aliquot tibi suggeram remedia, quibùs adjutus relapsum caveas, & cavendò progredi possis. Primum ex his consistit in consideratione miseri illius statùs, in quo frequenter recidivus peccator versatur; hunc clarius tibi non depinges, quàm si imaginaberis: reum aliquem arte vel marte carcerem & compedes effugisse, sed paulò post captum esse. Nonne hic arctiori ergastulo inclusus, gravioribus vinculis adstrictus, majori cautelâ asservatus, omnem evadendi spem perdit? de tali meritò dixeris illud Matth. 12. pronuntiatum à Christo: *Et sunt novissima hominis illius pejora prioribus.* Haud secùs si semel è captivitate Dæmonis elapsus, patrândò antiqua in ejus compedes denuò redieris, quid nisi arctiorem custodiam, & ferme nullam

cva.

evadendi spem fortieris? libro tertio Regum c. 2. narratur: Semei post peccatum suum impetratâ à Salamone veniâ habitare permiffum esse in Jerusalem, eâ tamen lege, ut civitatem nunquam egrederetur. Quam conditionem sibi favorabilem ratus, lubens libensque accepit Semei, asserens; *Bonus sermo, sicut locutus est Dominus Rex, sic faciet servus tuus.* Sed vix elapsi fuere tres anni: cum ecce! Semei servos fugitivos insequens, civitatem egreditur, sed citò captus, omnem redeundi facultatem cum ipsa vita perdidit. Alterum remedium à relapsu retrahens, est frequens meditatio poenarum illarum, quibus recidivis afficit divina Nemesis, quas non obscuris verbis Christus videtur prælagisse languido illi, ad piscinam à se curato, quando eum tam seriis verbis atque minis à repetendis peccatis detertere voluit, dicens: *Jam noli amplius peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Joan. 5. Bone Deus! poteratne deterius aliquid contingere huic misero homuncioni, quàm triginta octo annis jacuisse languidum; desertumque ab omnibus? morbus iste tantò spatiò durans ipsâ utique deterior pejorque morte est? quid ergo aliud relapsurus exspectaret iste, nisi æternos tartari cruciatus? & hos exspectent recidivi peccatores, e quorum numero jam innumeri æternum perdit, eos sentiunt. Unum lubeat ceteris tacitis in medium proferre, de quo Cantip. lib. 2. apum c. 30. ista refert. Agebantur Festa Paschalia; cum homo quidam peccato mollitiei deditus, suo cum pastore me convenerat, tum ab hoc, tum ab aliis peccatis absolvendus. Videbatur officii Sacerdotalis ratio exigere à confessore, movere primò poenitenti difficultatem aliquam, dein negare ipsam absolutionem ob peccatum toties repetitum; hanc verò opportunis importunisque precibus victus tandem largiebar ipsi: cum qua tamen domum hilarî animò rediens, statim ad peccatum rediit, canis instar ad vomitum redeuntis, sed eventu infelicissimò: nam secundò Paschatis festò eodem crimine sese foedans, poenam sensit peccato multiplici parem, dum ingemians verba: *Vindicta Dei super te,* animam exspuit immundam, æternis ignibus nunquam sat purgandam. Lapsus iste terribilis, si te à relapsu non deterreat, & progredi non faciat in via perfectionis, eo jam consuetudinis inveteratæ devenisti in peccando, ut de te verificetur illud Scripturæ Proverb. 18. *Impius cum in profundum venerit, condemnnet,* & sic à temporali sordium tuarum puteo, transibis ad æternos ignes, nunquam exinde emersurus.

M

Pex.

N.72. Perpende ad hæc discretum Josephi erga fratres suos amorem: hos siquidem noluit ad sublimiorem statum & honoris gradum in Aula Pharaonis (ut facile poterat) promovere, sed sua in arte pastoria, cui ab infantia assueverant, eos exerceri voluit. O quam longè alia nunc vivimus tempora in Orbe Christiano: ubi moribus ignobiles, scientiâ rudes sæpè amicorum auxiliò elevantur, in Aulis cum gravi Principum & subditorum damnò. Et quotiès etiam Christiane Lector ad Beneficia Ecclesiastica vel Officia Sæcularia prece vel pretiò tales promovisti, quos nullò meliori titulò ornatos noveras, quàm quòd tecum arcta vivant in amicitia? quàm severam aliquando Deus exiget à te rationem, si per ejusmodi promotiones alieni peccati aut damni te feceris reum.

FASCICULUS XII.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 28. lib. Genes. in quo describitur morbus Jacobi, Ephraim & Manassen in filios adoptantis & benedicientis.

N.73. Considera: **E**phraim & Manassen, quos homines avari, non corporaliter cum pio Jacob, sed spiritualiter cum impiis morituri, in suos filios adoptant, germanos esse, quorum prior interpretatur *divitiarum incrementum*, & posterior *Dei oblivio*. Hæc quisquis inordinato affectu terrenis divitiis inhiat, obtentisque adheret: oblivionem Dei sibi intimè conjunget, testatur id Oseas Prophetæ divinò loquens ore de Judæis cap. 13. *Adimpleti sunt, & saturati sunt, & levaverunt cor suum, & oblitum sunt mei.* Quomodò enim Dei præsentiam habebit ille, qui aliud cordi suo præsens non habet, & animò tractat, quàm bonorum temporalium incrementa? quomodò divinam æstimabit potentiam, qui tantum in divitiarum robore & potentia illarum præsumit? quomodò divinam respiciet pro-